

sitt lugn störda pantherns gnistrande ögon blickade fram mellan grenarne, och han utstötte ett kort, vildt rytande. Kassango bortkastade sin bössa och grep efter dolken. Zambo sigtade ett ögonblick och tryckte af. Samtidigt med böss-skottet gjorde djuret ett förfärligt språng, tumlade ett par gånger hit och dit och störtade till marken. Zambo och Kassango uppgåfvo ett jublande segerskri och sprungo mot fienden.

De hade kommit honom fem steg nära. Djuret låg utsträckt, ingen lem rörde sig, och det syntes fullkomligt dödt. Men plötsligen ryckte Kassango sin far tillbaka och ropade: — Panthern lefver! Han spetsar öronen, och hans lemmar spritta! — Och knappt hade han yttrat dessa ord, förr än panthern hoppade i höjden, han skakade på sig och fästade sina brännande blickar på sina förföljare, med ett sådant uttryck af hat och vrede, att de tappre jägarne kände sig darra. Ur ett sår på ryggen strömmade blod; dess gaddlika röda tunga hängde törstande ut ur det öppnade svalget. Hans långa svans piskade marken och han utstötte dofva rytanden af den häftigaste vrede. Far och son stodo några sekunder såsom förstenade. Derefter togo de till flykten, förföljda af panthern.

En vild, förfärlig jagt började. Närmare och närmare hördes pantherns flåsande i de andfådde flyktingarnes öron, och snart insågo de, att de under fåfång ansträngning förlösade sina krafter. De stannade, sågo på hvarandra och